

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2627/2023
24.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Благојевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - Војна пошта ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 557/2023 од 20.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 24.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 557/2023 од 20.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 557/2023 од 20.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 557/2023 од 20.04.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 513/2022 од 04.10.2022. године у усвајајућем делу става првог и ставу трећем изреке којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиоцу за физичке болове износ од 70.000,00 динара, за страх износ од 50.000,00 динара и за душевне болове због умањења опште животне активности износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе од дана пресуђења до коначне исплате, као и да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 81.300,00 динара са законском затезном каматом на износ од 40.500,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Предмет овог спора је захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете проузроковане повредом на спортском полигону за време редовне физичке обуке

професионалних припадника Војске Србије, током спортске активности (играње кошарке), настале приликом доскока на неравном терену.

Нижестепени судови су о одговорности тужене одлучили применом члана 164. Закона о раду и чланова 154. став 1, 173, 174. и 177. став 2. Закона о облигационим односима. По становишту судова, тражена нематеријална штета настала је на раду и у вези са радом због неравнина на спортском терену који тужена није одржавала, тако да је њена одговорност објективна - одговорност од опасне ствари, односно опасне делатности.

Тужена предлаже да се о њеној посебној ревизији одлучује ради разматрања правног питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, у циљу остварења равноправности странака. По становишту тужене која се позива на пресуду Врховног касационог суда Рев2 2314/2019 од 23.09.2020. године, запослени нема право на накнаду штете настале повредом током спортских активности у којима су поштована правила игре.

По оцени Врховног суда, у овом спору нема правних питања која су у општем интересу или су у интересу равноправности грађана.

Тужена уз ревизију није приложила означену одлуку Врховног касационог суда на којој заснива свој став о непостојању њене одговорности за штету у овом спору. Иначе, том пресудом је дозвољено одлучивање о посебној ревизији тужене и укинута су обе нижестепене пресуде јер због погрешне примене материјалног права нису утврђене битне чињенице да ли је послодавац спортску активност током које се запослени повредио организовао у вези са радом, или је до тога дошло током рекреације запослених и њиховим самоорганизовањем. Ова одлука, по налажењу Врховног суда, не може се у овом спору искористити као приказ неуједначене судске праксе и разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужене. У конкретном случају, повреда тужиоца је неспорно настала током спортске активности као дела процеса рада професионалних припадника Војске Србије, очувања и унапређења њихове физичке способности и није у вези са повредом правила спортске игре већ са неадекватним - неравним тереном туженог послодавца који није био одржаван.

Коначно, не постоји ни потреба за новим тумачењем материјалног права на чију примену Врховни суд пази по службеној дужности. Према члану 164. Закона о раду, ако запослени претрпи повреду на раду или у вези са радом послодавац је дужан да му штету накнади у складу са законом и општим актом. Тужилац је повређен на раду, током редовне физичке обуке професионалних припадника Војске Србије, због чега постоји обавеза тужене да му ту штету надокнади ако се утврди њена одговорност за насталу штету. Из наведене одредбе следи да се на одговорност послодавца - тужене примењују правила о одговорности по основу кривице (субјективне одговорности) и по основу узрочне везе, односно одговорност од опасне ствари или опасне делатности (објективна одговорност). Повреда је тужиоцу нанета приликом доскока на неравном терену - спортском полигону тужене који није био одржаван. Нераван терен се може сматрати опасном ствари јер се таквом сматра покретна или непокретна ствар која сојим положајем, у потребом, унутрашњим особинама или самим постојањем повећава опасност за околину. Тужена је ималац терена - спортског полигона и као таква

одговара за насталу штету по члану 174. Закона о облигационим односима, а није доказала да постоји неки од основа за ослобођења од одговорности из члана 177. тог закона.

Спор за накнаду штете због повреде запосленог на раду или у вези са радом је спор из радног односа. Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима за наплату новчаног потраживања из радног односа се, на основу члана 436. ЗПП, о дозвољености ревизије одлучује сходном применом члана 403. став 3. тог закона - према вредности предмета спора побијаног дела.

У конкретном случају, вредност предмета спора побијаног дела износи 220.000,00 динара и очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је меродавна за дозвољеност ревизије у имовинско-правним споровима.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом, а на основу чланова 410. став 2. тачка 5. и 413. истог закона као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић